

Arrest

nr. 94 563 van 7 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oegandese nationaliteit te zijn, op 17 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van T. D.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nsambiya, Kampala. U bent christen.

In 2004 startte u op 14-jarige leeftijd een lesbische relatie met H. N. (CG 1201385), die net als u op internaat zat in de Kampala Secondary School. Een jaar later hadden jullie voor het eerst seksuele betrekkingen en vanaf dan gebeurde dit op regelmatige basis. Jullie hadden ook seksuele

betrekkingen in de slaapzalen van de school. In 2008 werden u en H. op een algemene vergadering op school naar voor geroepen. Daar werd gezegd dat jullie homoseksueel waren. U verdacht een meisje dat naast H. sliep ervan jullie te hebben verraden. Schoolhoofd Kibirige H. zei dat jullie de school moesten verlaten. Hij zei dat uw moeder u moest komen ophalen, maar die weigerde dat. U contacteerde uw vader en deze kwam u en H. ophalen. Uw vader zei niet veel. Jullie zetten H. bij haar thuis af en reden naar huis. Uw moeder zei bij thuiskomst dat u moest komen eten en zei voor het overige niets. Later schold zij u uit. U probeerde met H. in contact te raken, maar telkens u bij haar thuis ging bleek ze er nooit te zijn. U vroeg haar broer waar ze was en hij zei dat ze in Masaka verbleef. Op 14 augustus 2008 ging u naar Masaka en vond het huis waar ze verbleef. U hoorde dat ze uitgehuwelijkt was. Jullie besloten de volgende dag samen naar Namasuba te gaan, bij haar oom langs moederskant, H. K.. Jullie vertelden hem enkel dat H. gevlucht was omwille van haar gedwongen huwelijk en zeiden niets over jullie relatie. Haar oom liet H. bij zich inwonen. U ging diezelfde dag terug naar huis. Toen u uw huis naderde zag u veel volk bij elkaar staan. Uw vader bleek te zijn overleden. Uw moeder zei dat het uw schuld was dat hij was overleden, maar u kent de doodsoorzaak niet. U woonde de begrafenis bij op 16 augustus 2012. Nadien ging u niet terug naar huis, maar trok u ook in bij de oom van H.. Hij zette jullie aan het werk in zijn gevogeltebedrijf. In 2011 gingen jullie uit naar de bar 'Ground Zero', waar homoseksuelen wel eens komen. Jullie waren uitgenodigd voor een verjaardagsfeest. U denkt dat u daar verdoofd werd, omdat u wakker werd in een donkere hall, in het bijzijn van H. en van andere mensen die op het verjaardagsfeest waren geweest. Jullie werden klaarblijkelijk vastgehouden in deze hall. U ving er het woord 'politie' op. Jullie kregen er slecht eten. Jullie werden mishandeld en u werd er regelmatig verkracht. 4 tot 6 maanden later konden jullie met de hulp van een man die jullie eten bracht ontsnappen. Jullie keerden terug naar het huis van de oom van H.. U bleek zwanger te zijn ten gevolge van uw verkrachting en liet door een traditionele arts een abortus uitvoeren. Jullie vertelden aan de oom van H. over jullie lesbische geaardheid. Zijn echtgenote vertelde dat aan de vrouw van de chairman van Namasuba, zodat op termijn de hele gemeenschap het wist. De echtgenote van de oom van H. wilde jullie het huis uit. De oom van H. bracht jullie onder in het huis van de gevogeltekwekerij, maar zei op termijn dat jullie beter vertrokken voor het uit de hand liep. U kende een pastoor aan wie u uw problemen uitlegde. Hij zei dat hij de gelegenheid had om een groep christenen samen te stellen die naar Zweden zouden reizen en zei dat u mee kon. Hij accepteerde dat H. – hoewel zij moslim was – u zou vergezellen. U verkreeg een paspoort en visum en vertrok met H. en 9 andere personen die u niet kende richting Zweden. Op 1 november 2012 kwam u op de luchthaven Brussel nationaal aan. U werd er tegengehouden wegens gebrek aan middelen en onduidelijk reismotief (zie verslagen van de Federale Politie in het administratief dossier). U vroeg er op 3 november 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert Uganda te hebben verlaten omwille van uw lesbische geaardheid en omwille van uw relatie met H. N. (CG 1201385), maar u kon uw lesbische geaardheid niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw beweerde lesbische partner H. op diverse punten afwijken.

Wanneer u gevraagd werd wanneer u H. voor de eerste keer ontmoette, antwoordde u in 2004 op school. U zei dat jullie naar dezelfde school gingen en elkaar daar ontmoetten en dat jullie de eerste dag altijd samen bleven (gehoor CGVS, p. 24). Rekening houdend met uw geboortjaar 1990 kan hieruit worden afgeleid dat u 14 was toen u H. voor het eerst ontmoette. Toen H. werd gevraagd wanneer ze u voor de eerste keer ontmoette, antwoordde zij echter dat zij u al kent vanuit de lagere school; dat jullie lager onderwijs en een deel van middelbaar onderwijs volgden in dezelfde scholen (gehoor CGVS H., p. 12). Later tijdens haar gehoor zei H. dat ze u ontmoette toen u 7 jaar was (gehoor CGVS H., p. 25), hetgeen sterk afwijkt van uw verklaringen.

Wanneer u gevraagd werd naar de eerste seksuele ervaring met H., antwoordde u dat u in 2005 (zonder preciseren van het tijdstip) seks had met haar in de ziekenboeg van de school (gehoor CGSV, p. 7). U zei dat H. zichzelf 'de man' noemde in jullie relatie omdat zij u verleidde, omdat zij het initiatief nam en omdat zij u zou leren hoe u het moest doen (gehoor CGVS, p. 7-8). Jullie bleven ongeveer 2 uur in de ziekenboeg. Gevraagd hoe u zich voelde na die eerste seksuele ervaring, antwoordde u 'ik wilde meer'. Wanneer H. gevraagd werd naar jullie eerste seksuele ervaring situeerde ze deze in 2004 en zei ze dat deze plaatsvond in haar ouderlijk huis. Ze verklaarde dat ze u kuste, dat u verrast leek, dat u niets meer zei en dat ze dacht dat u kwaad was. Ze zei dat u vanaf uw tweede seksuele ervaring met haar bijdraaide en geen weerstand meer bood (gehoor CGVS H., p. 13). Zowel locatie, tijdstip als de beleving door u van de eerste seksuele ervaring blijken bijgevolg te verschillen, naargelang het aan u of aan H. wordt gevraagd, hetgeen verbazing wekt. Een

mogelijke verklaring zou kunnen zijn dat jullie onafhankelijk van elkaar een andere ervaring vooropstellen als eerste seksuele ervaring met elkaar, maar hierbij kunnen ook enkele bedenkingen worden geformuleerd. Zo zou men toch verwachten dat een koppel dat een relatie van 9 jaar heeft aan hetzelfde zou terugdenken wanneer het gaat over de eerste seksuele ervaring, omdat het meestal een ervaring is waar nadien nog naar gerefereerd wordt. Bovendien verklaarde H. dat jullie op school enkel seksuele betrekkingen hadden in jullie respectievelijke bedden op de slaapzaal en in de douches. Ze ontkende uitdrukkelijk elders seks te hebben gehad op school (gehoor CGVS H., p. 14). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat hetgeen u beschrijft en beschouwt als uw eerste en bovendien erg positieve en memorabele seksuele ervaring gedurende 2 uur met H. zou zijn gebeurd in een lokatie die H. niet eens vernoemt wanneer haar wordt gevraagd waar jullie op school seksuele betrekkingen hadden. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat wanneer H. wordt gevraagd of – zoals soms gebeurt in relaties van personen van hetzelfde geslacht – iemand van jullie beiden de rol van man of vrouw opneemt, zij dit uitdrukkelijk ontkende (gehoor CGVS H., p. 23-24).

Gevraagd of H. voordien **seks had met een ander meisje**, antwoordde u bevestigend dat er een meid was met wie ze gedurende enkele maanden een relatie had (gehoor CGVS H., p. 25). U bleek echter niet in staat om de naam van deze meid te preciseren (gehoor CGVS, p. 25). H. stelde tijdens haar gehoor dat haar relatie met haar meid (met de naam M.) ongeveer 3 jaar duurde (gehoor CGVS H., p. 8). Uw onwetendheid en incoherente verklaringen hieromtrent wekken verbazing omdat uit uw en ook uit H.'s verklaringen blijkt dat zij de enige lesbische partner was die zij buiten u heeft gehad (gehoor CGVS, p. 25 – gehoor CGVS H., p. 7), zodat verwarring met een andere partner uitgesloten is.

Wanneer u gevraagd werd of jullie een **kinderwens** hebben, antwoordde u dat noch u, noch H. kinderen willen (gehoor CGVS, p. 10). Wanneer H. hiernaar wordt gevraagd, verklaarde zij dat zij niet echt kinderen wil, maar dat u wel van kinderen houdt. Op de vraag of zij met u al gesproken heeft over het hebben van kinderen, antwoordde zij dat u erover spreekt en dat u kinderen wil. Wanneer H. werd gevraagd hoe jullie dat praktisch zouden realiseren, antwoordde zij dat zij en u het over adoptie hadden gehad (gehoor CGVS H., p. 12).

Voor wat betreft uw **opsluiting** in een hall verklaarde u niet te zijn ondervraagd, en stelde u dat enkel uw naam werd gevraagd toen jullie wakker werden uit jullie bewusteloze staat (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer H. hierover wordt bevraagd, stelde zij volkomen in strijd hiermee dat niet alleen zij, maar ook u ondervraagd werd om te weten te komen wie jullie fondsen gaf (gehoor CGVS H., p. 21).

Deze incoherente verklaringen betreffen essentiële elementen uit uw asielrelaas en laten bijgevolg toe om de geloofwaardigheid van jullie lesbische relatie – en bij uitbreiding daarvan uw lesbische geaardheid – in twijfel te trekken.

Anderzijds zijn er ook aanwijzingen dat jullie jullie asielrelaas vooraf op elkaar hebben afgestemd. Zo verklaren jullie onafhankelijk van elkaar een relatie van 9 jaar te hebben en verklaarden jullie beiden dat H. 17 jaar was en u 14 toen jullie een (seksuele) relatie begonnen (gehoor CGVS, p. 24 en gehoor H. CGVS, p. 25). Wanneer men deze verklaringen echter toetst aan H.'s verklaring (gehoor CGVS H., p. 24) en de uwe (gehoor CGVS, p. 13) dat jullie relatie in 2004 begon, blijken deze incoherent te zijn. Indien jullie relatie werkelijk in 2004 begon (u zei midden 2004 (gehoor CGVS, p. 24)), kan worden opgemerkt dat jullie nog geen relatie van 9 jaar kunnen hebben, maar dat dit pas midden volgend jaar het geval zal zijn. Bovendien was H. volgens haar geboortedatum 21/11/1988 (gehoor CGVS H., p. 2) geen 17 op het moment dat jullie een (seksuele) relatie begonnen midden 2004, maar slechts 15. De vaststelling dat jullie zich beiden consequent vergissen, roept vragen op naar de waarachtigheid van jullie verklaringen.

Eveneens merkwaardig is dat jullie – wanneer gevraagd wordt naar de duur van jullie detentie – allebei verklaren 4-6 maanden te hebben opgesloten gezeten (gehoor CGVS D., p. 18 en gehoor CGVS, p. 20). Het komt weinig overtuigend over dat jullie spontaan identiek dezelfde ongepreciseerde gegevens zouden opgeven voor wat de duur van jullie detentie betreft. Dit wekt de indruk van voorbereiding van jullie verklaringen met betrekking tot jullie asielverzoek, hetgeen vragen oproept bij de geloofwaardigheid ervan.

Verder legde u zelf nog vage en onaannemelijke verklaringen af die in bijkomende mate toelaten uw lesbische geaardheid in vraag te stellen.

Zo is het opmerkelijk dat u uw eerste seksuele ervaring met H. niet preciezer in de tijd kon situeren dan in 2005 (gehoor CGVS, p. 7), terwijl u van andere door u aangehaalde gebeurtenissen toch wel kon preciseren op welke dag/maand of in welke periode van het jaar ze plaatsvonden (gehoor CGVS, p. 14, 15, 16, 17, 18, 19). Nog steeds voor wat die eerste seksuele ervaring met H. betreft, stelde u dat jullie rond 7 of 8 uur 's avonds seks hadden in een kamer van de ziekenboeg (gehoor CGVS, p. 7-8). Gevraagd waar jullie normaliter moesten zijn op dat tijdstip zei u dat jullie verondersteld werden om te studeren. U voegde eraan toe dat jullie deden of één van jullie ziek was. Op de vraag wie er zagezegd ziek was, wijzigde u vreemd genoeg uw verklaringen en zei u dat jullie beiden deden alsof jullie ziek waren. U stelde gedurende ongeveer 2 uur in de ziekenboeg te zijn gebleven. Op de vraag of

jullie de deur van de kamer op slot deden, antwoordde u ontkennend, en zei u dat u de deur gewoon dicht deed (gehoor CGVS, p. 8). Indien het werkelijk zo was dat jullie met 2 ziekte veinsden om naar de ziekenboeg te kunnen gaan, is het toch erg riskant om daar gedurende 2 uur seks te hebben, zonder de mogelijkheid om de deur op slot te doen. Het is immers niet denkbeeldig dat de ziekte van 2 personen op hetzelfde moment het schoolpersoneel zou verontrusten en dat het bijgevolg binnen de verwachtingen lag dat zij een kijkje zouden komen nemen.

Eveneens bedenkelijk is dat jullie het risico namen om (weliswaar 's nachts) in de slaapzalen op school waar andere leerlingen sliepen seks te hebben (gehoor CGVS, p. 9). Uw verklaring dat jullie het deden toen iedereen sliep, is niet overtuigend, vermits jullie toch niet zeker konden weten of iedereen sliep en de kans dat jullie betrappt werden toch erg reëel was. Een andere gebeurtenis die u aanhaalde getuigt eveneens van erg risicovol gedrag; u stelde dat u zich naar het huis begaf waar H. met haar man woonde waarmee ze gedwongen gehuwd was. U beweerde seks met haar te hebben gehad (gehoor CGVS, p. 13-14). H. beweerde dat jullie seks hadden in het bed waar ze normaliter met haar man sliep (gehoor CGVS H., p. 18). Nochtans stelde H. tijdens haar gehoor eveneens dat haar man nooit zei wanneer en of hij zou thuiskomen, om te vermijden dat zij zou proberen weg te lopen. H. zei eveneens dat haar man anderen had aangemaand om hem te zeggen wanneer zij wegging (gehoor CGVS, p. 17-18), hetgeen erop wijst dat zij onder toezicht stond. Dit maakt het des te onaannemelijker dat jullie seks zouden hebben gehad in het huis en het bed van H. en haar man.

Eveneens merkwaardig in het licht van het feit dat Oeganda een homofobe samenleving heeft is dat u opvallend open was om uw geaardheid te openbaren aan mensen die dat niet per se hoefden te weten. Zo stelde u ter gelegenheid van de begrafenis van uw vader uw grootmoeder te hebben ingelicht (gehoor CGVS, p. 16). U stelde ook beroep te hebben gedaan op een pastoor om het land te verlaten en hem onomwonden te hebben gezegd dat u gay was (gehoor CGVS, p. 21-22). Dit is erg merkwaardig omdat men zou verwachten dat u juist zou vermijden oudere personen en personen die een uitdrukkelijk religieuze functie uitoefenen in te lichten, vermits het voor de hand ligt dat zij behoudsgezinder zouden reageren dan andere personen.

Voor wat het overlijden van uw vader betreft, legde u eveneens bijzonder bedenkelijke verklaringen af. U stelde dat u op 15 augustus 2008 te horen kreeg dat uw vader was overleden. Uw moeder zei dat u de reden was van de dood van uw vader (gehoor CGVS, p. 15). U blijkt echter volstrekt niet te weten hoe of waaraan uw vader is overleden (gehoor CGVS, p. 3 en 15). U stelde alleen dat zijn dood te maken had met uw lesbische geaardheid (gehoor CGVS, p. 15). Het is volstrekt onaannemelijk dat u als dochter van uw vader de doodsoorzaak van uw vader niet kent. Men zou toch verwachten dat u uw grootmoeder (de moeder van uw vader), die u op de begrafenis ontmoette, zou gevraagd hebben waaraan hij was gestorven (gehoor CGVS, p. 16), eerder dan haar te onthullen dat u lesbisch bent (cf. supra). Merkwaardig is ook dat u toegelaten werd op de begrafenis door uw moeder, omdat zij zei dat u aan de basis lag van zijn dood (gehoor CGVS, p. 16).

Verder kan worden opgemerkt dat u blijkt geeft van weinig bekendheid met de homoseksuele/lesbische scene in Oeganda.

U stelde 2 organisaties te kennen die opkomen voor rechten van homo's en lesbiennes, met name SMUG en LGBT, maar u kon niet preciseren waar ze hun zetel hebben (gehoor CGVS, p. 28). U noemt enkel David Kato als iemand van wie u weet dat hij in Oeganda mishandeld/gedood werd omwille van zijn geaardheid (gehoor CGVS, p. 28).

De vaststelling dat u Oeganda verliet met een paspoort waarop uw eigen identiteitsgegevens staan is bedenkelijk, gezien uw bewering dat u vreest door de politie te zullen worden vermoord en u uit gevangenschap ontsnapte (vragenlijst CGVS dd. 8/11/2012, p. 18-19 en zie kopie paspoort in het verslag van de Federale Politie) en het dus binnen de mogelijkheden lag dat u geseind stond bij de Oegandese autoriteiten.

Met betrekking tot het door u voorgelegde medisch attest dd. 21/11/2012 van Dr. Temmerman waarin staat dat u blijkt geeft van psychisch lijden ten gevolge van opeenvolgende traumatische gebeurtenissen kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw vervolgingsrelaas en uw bewering dat u lesbisch geaard bent niet waarachtig zijn. De arts kan zich – voor wat uw klachten betreft – enkel baseren op uw verklaringen voor wat betreft de oorzaak ervan. In elk geval kan uit voorgaande vaststellingen niet worden geconcludeerd dat uw eventueel psychisch lijden haar oorsprong vindt in gebeurtenissen die verband houden met uw beweerde lesbische geaardheid.

De door uw advocaat, Mr. David Soudant, neergelegde informatie over het nieuwe wetsvoorstel aangaande homoseksualiteit in Oeganda en over de mensenrechtensituatie in Oeganda zijn van algemene aard en hebben geen bewijskracht voor wat uw beweerde lesbische geaardheid betreft. Het artikel met betrekking tot de brand in de door u genoemde club 'Ground Zero' doet evenmin afbreuk aan het voorgaande; in het artikel wordt immers niet vermeld dat het om een nachtclub zou

gaan waar ook homo's en lesbiennes uitgaan. U legt ook labo-resultaten voor waaruit blijkt dat u HIV-negatief bent (dd. 21/11/2012). Dit voegt echter niets toe aan uw asielrelaas.

Er kan worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw beweerde lesbische vriendin, Nantume Hadijah (CG 1201385) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van N., H.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bulenga. U bent moslim.

Uw moeder overleed toen u 3 jaar was en uw vader nam nadien nog 3 vrouwen. U woonde bij uw stiefmoeder. Toen u 12 jaar was voelde u zich voor het eerst aangetrokken door een vrouw, in casu door uw meid M., die toen 17 was. Zij wijdde u in in de lesbische liefde en jullie hadden gedurende ongeveer 3 jaar een relatie. Toen u 17 was ging u een relatie aan met D. T. (CG 1201386) een 14-jarig meisje die bij u op school zat. Aanvankelijk bood zij wat weerstand, maar gaandeweg kregen jullie een relatie. Op een dag in 2008 werden u en D. voor een algemene vergadering geroepen en daar werd onthuld dat jullie homoseksueel waren. Jullie werden van school gestuurd. De schoolautoriteiten zeiden dat jullie ouders jullie moesten komen ophalen, maar uw vader weigerde dit. De vader van D. kwam jullie ophalen en zette u onderweg af. U ging naar huis. Uw vader was er niet en uw stiefmoeder zei dat u een slecht voorbeeld was. Uw vader geselde u bij zijn thuiskomst. U probeerde in contact te komen met D., maar toen u bij haar thuiskwam zeiden ze telkens dat ze er niet was. In januari 2009 werd u tegen uw zin uitgehuwelijkt aan een 46-jarige vriend van uw vader, A. A. K.. U ging met hem in Masaka wonen. In augustus 2009 kwam D. u daar opzoeken. Uw man was toen niet thuis en D. bracht de nacht met u door. De volgende dag vertrok u met D. naar het huis van uw oom langs moederszijde, H. K.. U vertelde hem dat u gedwongen was geweest om te huwen en hij nam u in huis. Ondertussen bleven uw vader en uw echtgenoot u zoeken. In september 2011 ging u naar een verjaardagsfeest van een lesbische vriendin in een nachtclub, Ground Zero. U weet niet wat er gebeurd is, maar u denkt dat u gedrogeerd bent geweest. U werd wakker in een hall, waar D., 2 andere homoseksuele vrienden en nog andere mensen die op het verjaardagsfeest aanwezig waren geweest zich bleken te bevinden. Jullie werden er slecht behandeld. D. en D. werden verschillende malen verkracht. U en D. werden ondervraagd over wie jullie fondsen gaf. 4 tot 6 maanden later konden jullie uit de hall ontsnappen met de hulp van een man die jullie voedsel bracht. U ging met D. naar het huis van uw oom. Jullie lichtten hem erover in dat u en D. een koppel vormden. De vrouw van uw oom was een slecht mens en wilde niet dat jullie nog langer in hun huis verbleven. Jullie werden door uw oom ondergebracht in het huis van hun boerderij. De situatie werd onhoudbaar voor jullie. D. kende een pastoor die bereid was jullie te helpen. Hij bood jullie gedurende enkele dagen onderdak en zorgde ervoor dat jullie konden vertrekken naar het buitenland. U verkreeg een paspoort en deed een visumaanvraag en op 31 oktober 2012 reisden jullie vanuit Entebbe, via Addis Abeba en Parijs naar België. Op 1 november 2012 kwam u op de luchthaven Brussel nationaal aan. U werd er tegengehouden wegens gebrek aan middelen en onduidelijk reismotief (zie verslagen van de Federale Politie in het administratief dossier). U vroeg er op 3 november 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert Uganda te hebben verlaten omwille van uw lesbische geaardheid en omwille van uw relatie met D. T. (CG 1201386), maar u kon uw lesbische geaardheid niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw beweerde lesbische partner Diana op diverse punten afwijken.

Wanneer D. gevraagd werd wanneer zij u **voor de eerste keer ontmoette**, antwoordde zij in 2004 op school. D. zei dat jullie naar dezelfde school gingen en elkaar daar ontmoetten en dat jullie de eerste dag altijd samen bleven (gehoor CGVS D., p. 24). Rekening houdend met D.'s geboortjaar 1990 (gehoor CGVS, D., p. 2) kan hieruit worden afgeleid dat zij 14 was toen zij u voor het eerst ontmoette. Toen u werd gevraagd wanneer u haar voor de eerste keer ontmoette, antwoordde u echter dat u D. al kent vanuit de lagere school; dat jullie lager onderwijs en een deel van middelbaar onderwijs volgden in

dezelfde scholen (gehoor CGVS, p. 12). Later tijdens uw gehoor zei u dat u D. ontmoette toen ze 7 jaar was (gehoor CGVS, p. 25), hetgeen sterk afwijkt van de verklaringen van D..

Wanneer u gevraagd werd naar de **eerste seksuele ervaring met D.**, antwoordde D. dat zij in 2005 (zonder preciseren van het tijdstip) seks had met u in de ziekenboeg van de school (gehoor CGVS D., p. 7). D. zei dat u zichzelf 'de man' noemde in jullie relatie omdat u haar verleidde, omdat u het initiatief nam en omdat u haar zou leren hoe zij het moest doen (gehoor D. CGVS, p. 7-8). Jullie bleven ongeveer 2 uur in de ziekenboeg. Gevraagd hoe zij zich voelde na die eerste seksuele ervaring, antwoordde D. 'ik wilde meer'. Wanneer u gevraagd werd naar jullie eerste seksuele ervaring situeerde u deze echter in 2004 en zei u dat deze plaatsvond in uw ouderlijk huis. U verklaarde dat u D. kuste, dat zij verrast leek, dat zij niets meer zei en dat u dacht dat ze kwaad was. U zei dat D. vanaf jullie tweede seksuele ervaring bijdraaide en geen weerstand meer bood (gehoor CGVS, p. 13). Zowel locatie, tijdstip als de beleving door D. van de eerste seksuele ervaring blijken bijgevolg te verschillen, naargelang het aan u of aan D. wordt gevraagd, hetgeen verbazing wekt. Een mogelijke verklaring zou kunnen zijn dat jullie onafhankelijk van elkaar een andere ervaring vooropstellen als eerste seksuele ervaring met elkaar, maar hierbij kunnen ook enkele bedenkingen worden geformuleerd. Zo zou men toch verwachten dat een koppel dat een relatie van 9 jaar heeft aan hetzelfde zou terugdenken wanneer het gaat over de eerste seksuele ervaring, omdat het meestal een ervaring is waar nadien nog naar gerefereerd wordt. Bovendien verklaarde u dat jullie op school enkel seksuele betrekkingen hadden in jullie respectievelijke bedden op de slaapzaal en in de douches. U ontkende uitdrukkelijk elders seks te hebben gehad op school (gehoor CGVS, p. 14). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat hetgeen D. beschrijft en beschouwt als haar eerste en bovendien erg positieve en memorabele seksuele ervaring gedurende 2 uur met u zou zijn gebeurd in een lokatie die u niet eens vernoemt wanneer u wordt gevraagd waar jullie op school seksuele betrekkingen hadden. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat wanneer u wordt gevraagd of – zoals soms gebeurt in relaties van personen van hetzelfde geslacht – iemand van jullie beiden de rol van man of vrouw opneemt, u dit uitdrukkelijk ontkende (gehoor CGVS, p. 23-24).

Gevraagd of u voordien **seks had met een ander meisje**, antwoordde D. bevestigend dat er een meid was met wie u gedurende enkele maanden een relatie had (gehoor CGVS, p. 25). D. bleek echter niet in staat om de naam van deze meid te preciseren (gehoor CGVS, p. 25). U stelde tijdens uw gehoor dat uw relatie met uw meid (met de naam M.) ongeveer 3 jaar duurde (gehoor CGVS, p. 8). D.'s onwetendheid en incoherente verklaringen hieromtrent wekken verbazing omdat uit uw en ook uit D.'s verklaringen blijkt dat M. de enige lesbische partner was die u buiten D. heeft gehad (gehoor CGVS D., p. 25 – gehoor CGVS, p. 7), zodat verwarring met een andere partner uitgesloten is.

Wanneer u gevraagd werd of jullie een **kinderwens** hebben, antwoordde D. dat noch zij, noch u kinderen willen (gehoor CGVS D., p. 10). Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, verklaarde u dat u niet echt kinderen wil, maar dat D. wel van kinderen houdt. Op de vraag of u al met D. gesproken heeft over het hebben van kinderen, antwoordde u dat zij u erover spreekt en dat zij kinderen wil. Wanneer u werd gevraagd hoe jullie dat praktisch zouden realiseren, antwoordde u dat zij en u het over adoptie hadden gehad (gehoor CGVS, p. 12).

Voor wat betreft uw **opsluiting** in een hall verklaarde D. niet te zijn ondervraagd, en stelde zij dat enkel haar naam werd gevraagd toen jullie wakker werden uit jullie bewusteloze staat (gehoor CGVS D., p. 18). Wanneer u hierover wordt bevraagd, stelde u volkomen in strijd hiermee dat niet alleen u, maar ook D. ondervraagd werd om te weten te komen wie jullie fondsen gaf (gehoor CGVS, p. 21).

Deze incoherente verklaringen betreffen essentiële elementen uit uw asielrelaas en laten bijgevolg toe om de geloofwaardigheid van jullie lesbische relatie – en bij uitbreiding daarvan uw lesbische geaardheid – in twijfel te trekken.

Anderzijds zijn er ook aanwijzingen dat jullie jullie asielrelaas vooraf op elkaar hebben afgestemd. Zo verklaren jullie onafhankelijk van elkaar een relatie van 9 jaar te hebben en verklaarden jullie beiden dat u 17 jaar was en D. 14 toen jullie een (seksuele) relatie begonnen (gehoor CGVS D., p. 24 en gehoor CGVS, p. 25). Wanneer men deze verklaringen echter toetst aan D.'s verklaring (gehoor CGVS D., p. 24) en aan die van u (gehoor CGVS, p. 13)) dat jullie relatie in 2004 begon, blijken deze incoherent te zijn. Indien jullie relatie werkelijk in 2004 begon (D. zei midden 2004 (gehoor CGVS D., p. 24)), kan worden opgemerkt dat jullie nog geen relatie van 9 jaar kunnen hebben, maar dat dit pas midden volgend jaar het geval zal zijn. Bovendien was u volgens uw geboortedatum 21/11/1988 (gehoor CGVS, p. 2) geen 17 op het moment dat jullie een (seksuele) relatie begonnen midden 2004, maar slechts 15. De vaststelling dat jullie zich beiden consequent vergissen, roept vragen op naar de waarachtigheid van jullie verklaringen.

Eveneens merkwaardig is dat jullie – wanneer gevraagd wordt naar de duur van jullie detentie – allebei verklaren 4-6 maanden te hebben opgesloten gezeten (gehoor CGVS D., p. 18 en gehoor CGVS, p. 20). Het komt weinig overtuigend over dat jullie spontaan identiek dezelfde ongepreciseerde

gegevens zouden geven voor wat de duur van jullie detentie betreft. Dit wekt de indruk van voorbereiding van jullie verklaringen met betrekking tot jullie asielverzoek.

Verder legde u zelf nog vage en onaannemelijke verklaringen af die in bijkomende mate toelaten uw lesbische geaardheid in vraag te stellen.

Zo is het erg bedenkelijk dat jullie het risico namen om in de slaapzalen op school waar andere leerlingen sliepen seks te hebben (gehoor CGVS, p. 13). Uw verklaring dat jullie het deden toen iedereen sliep, is niet overtuigend, vermits jullie toch niet zeker konden weten of iedereen sliep en de kans dat jullie betrappt werden toch erg reëel was. Een andere gebeurtenis die u aanhaalde getuigt eveneens van erg risicovol gedrag; u stelde dat D. zich in 2009 naar uw huis begaf waar u met uw man woonde waarmee u gedwongen gehuwd was (gehoor CGVS, p. 8-9; 16-17). U en D. hadden 'quality time' (sic), waaronder ook seks met elkaar (gehoor CGVS, p. 18), nota bene in het bed waar u normaliter met uw man sliep (gehoor CGVS, p. 18). Nochtans stelde u dat uw man nooit zei wanneer en of hij zou thuiskomen, om te vermijden dat u zou proberen weg te lopen. U zei eveneens dat uw man anderen had aangemaand om hem te zeggen wanneer u weging (gehoor CGVS, p. 17-18), hetgeen erop wijst dat u onder toezicht stond. Dit maakt het des te onaannemelijker dat jullie seks zouden hebben gehad in het huis en het bed van u en uw man.

Verder kan worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat u na uw schorsing op school naar huis bent gegaan (gehoor CGVS, p. 15-16); toen u werd gevraagd wat u dacht dat uw vader zou doen nadat je van school werd gestuurd zei u immers dat u dacht dat hij u zou vermoorden (gehoor CGVS, p. 15). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom u toen niet meteen naar uw moederlijke oom bent gegaan, of waarom u (de vader van) D. niet vroeg om (desnoods tijdelijk) elders onderdak te krijgen.

Opmerkelijk is ook dat u verklaarde dat u tijdens uw detentie ondervraagd werd over wie jullie homoseksuelen fondsen gaf (gehoor CGVS, p. 21), maar dat het niet in u opkwam om tegenover uw ondervragers te ontkennen dat u homoseksueel was (gehoor CGVS, p. 21). Dit is uiterst merkwaardig omdat u zelf zei dat de club waar jullie werden verdoofd en waarna jullie ontwaakten in de hall, niet exclusief door homoseksuelen werd bezocht (gehoor CGVS, p. 19), zodat u gemakkelijk had kunnen pretenderen niet homoseksueel te zijn.

Erg vreemd is ook dat – wanneer u gevraagd werd of u het met D. ooit gehad heeft over de risico's die jullie liepen om als lesbisch koppel door het leven te gaan - ontkennend antwoordde en zei dat jullie niet over de risico's praatten, maar dat jullie zeer voorzichtig waren (gehoor CGVS, p. 25). Het is weinig overtuigend dat jullie het in de 9 jaar in een homofobe maatschappij als Oeganda nooit zouden gehad hebben over de risico's die jullie liepen.

Wanneer u gevraagd werd hoe u uw geloof en uw (homoseksuele) geaardheid weet te verenigen, antwoordde u zonder meer 'het is gods wil; niemand kan het veranderen'. Van iemand die zegt praktiserend moslim te zijn (elke dag te bidden (gehoor CGSVS, p. 5)) zou men toch verwachten dat zij melding zou maken van grotere gewetensbezwaren omwille van religieuze redenen, vermits islam homoseksualiteit uitdrukkelijk en ondubbelzinnig veroordeelt (zie informatie in het administratief dossier).

Verder kan worden opgemerkt dat u blijkt geeft van weinig bekendheid met de homoseksuele/lesbische scene in Oeganda.

U stelde 2 organisaties te kennen die opkomen voor rechten van homo's en lesbiennes, met name SMUG en LGBT, maar u kon niet preciseren waar ze hun zetel hebben (gehoor CGVS, p. 26). U bleek slechts 3 personen te kennen die gay zijn (gehoor CGVS, p. 11), hetgeen bijzonder weinig is vermits uw vriendin D. verklaarde dat uw hobby's dansen en vrienden maken zijn (gehoor CGVS D., p. 24).

Met betrekking tot uw gedwongen huwelijk legde u ook weinig overtuigende verklaringen af.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk stelde dat uw gedwongen huwelijk u opgelegd werd omwille van uw lesbische geaardheid en dat u niet zou zijn uitgehuwelijkt indien u niet lesbisch was geweest (gehoor CGVS, p. 10). Dit laat toe om al bij voorbaat – in het licht van hogervermelde verklaringen – twijfels te hebben over de waarachtigheid van uw gedwongen huwelijk. Verder kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw gedwongen huwelijk. Zo weet u niet hoeveel kinderen uw man had en bleek u ook niet te weten hoeveel de bruidsschat bedroeg die hij voor u betaalde (gehoor CGVS, p. 10).

Verder is het ook erg bedenkelijk dat u verklaarde dat u nooit gedacht had aan weglopen bij uw man, tot D. kwam (gehoor CGVS, p. 17). Dit is merkwaardig, omdat u tegelijk verklaarde dat er soms dagen waren dat uw man niet bij u sliep omdat hij met zijn andere vrouwen sliep (gehoor CGVS, p. 17) maar ook omdat u anderzijds wel het risico aandurfde om in uw echtelijk bed seks te hebben met uw lesbische vriendin D. (cf supra). U stelde verder dat uw man u onder toezicht had geplaatst, omdat men hem had gezegd dat u misschien kon weglopen, maar het gemak waarmee jullie ontsnapten uit zijn huis is daar volstrekt niet verenigbaar mee (gehoor CGVS, p. 17).

Deze opmerkingen laten toe om uw gedwongen huwelijk in vraag te stellen.

De vaststelling dat u Oeganda verliet met een paspoort waarop uw eigen identiteitsgegevens staan is bedenkelijk, omdat u beweerde te zijn opgesloten omwille van uw lesbische geaardheid en te zijn ontsnapt uit uw detentie (gehoor CGVS, p. 20-22 en zie kopie paspoort in het verslag van de Federale Politie) en het dus binnen de mogelijkheden lag dat u geseind stond bij de Oegandese autoriteiten.

De door uw advocaat, Mr. David Soudant, neergelegde informatie over het nieuwe wetsvoorstel aangaande homoseksualiteit in Oeganda en over de mensenrechtensituatie in Oeganda zijn van algemene aard en hebben geen bewijskracht voor wat uw beweerde lesbische geaardheid betreft. Het artikel met betrekking tot de brand in de door u genoemde club 'Ground Zero' doet evenmin afbreuk aan het voorgaande; in het artikel wordt immers niet vermeld dat het om een nachtclub zou gaan waar ook homo's en lesbiennes uitgaan.

Voor wat betreft de door na het gehoor verstuurde medische attesten van Dr. Yasar Adil kan worden opgemerkt dat de arts - voor wat betreft de omstandigheden waarin u eventuele letsels opliep - zich enkel kan baseren op uw verklaringen. Wanneer in het attest wordt vermeld dat u een trauma aan uw rechterborst opliep in november 2011 stoelt de arts zich dan ook op uw verklaringen hieromtrent. Uit het voorgaande is echter gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw lesbische geaardheid en aan uw opsluiting, tijdens de welke u beweerde deze letsels te hebben opgelopen. De laboresultaten van Dr. Pierre De Maertelaere waaruit blijkt dat u HIV negatief bent doen evenmin afbreuk aan het voorgaande.

Er kan worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw beweerde lesbische vriendin, D. T. (CG 1201386) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeksters werpen de schending op van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen; schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters zijn van mening dat er geen sprake is van een anomalie over de datum waarop ze elkaar voor het eerst ontmoetten. Verzoeksters volgden het lager onderwijs en een deel van het middelbaar onderwijs op dezelfde scholen, maar ze kenden elkaar enkel van zien op dat ogenblik. De eerste ontmoeting vond voor D. plaats op het ogenblik dat ze allebei daadwerkelijk contact met elkaar kregen. Dat D. H. daarvoor van zien kende, telde voor haar niet als een ontmoeting. Verzoeksters stellen onafhankelijk van elkaar een andere ervaring voorop als een eerste ontmoeting. Volgens verzoekster is er dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Wat betreft de tegenstrijdigheid met betrekking tot de eerste seksuele ervaring, stellen verzoeksters dat zij onafhankelijk van elkaar een andere ervaring vooropstellen als eerste seksuele ervaring. H. heeft het over de eerste keer waarbij ze D. enkel gekust heeft en ze beschouwt dit als de 'eerste keer'. De eerste keer heeft voor D. betrekking op het moment waarop ze daadwerkelijk seksuele betrekkingen hadden. Verzoeksters menen dat de bedenkingen in de bestreden beslissing, namelijk dat van een koppel dat 9 jaar een relatie heeft, kan worden verwacht dat ze aan hetzelfde moment zouden terugdenken als eerste seksuele ervaring, en dat H. stelde dat ze enkel seks hadden op de slaapzaal en in de douches, niet pertinent is. H. stelde inderdaad dat ze altijd betrekking hadden in de slaapzaal en in de douches, maar het is ook degelijk in de ziekenboeg voorgekomen. H. stelt dit te hebben vergeten te vermelden tijdens het interview op het CGVS. H. zou deze vraag wel bevestigend beantwoord hebben indien haar de vraag expliciet gesteld zou zijn.

Wat betreft de voorgaande relatie met haar meid M., stelt H. dat ze niet erg happig was om alles tot in de details aan haar vriendin te vertellen, wegens mogelijke jaloeziegevoelens. Voorgaande seksuele betrekkingen zijn in de meeste relaties een heikel punt en het feit dat D. hieromtrent niet alles weet, kan niet worden aangewend om aan het asielrelaas van verzoekster te twijfelen.

Met betrekking tot de kinderwens stelt H. dat een eventuele adoptie reeds besproken werd voor hun detentie. Na hun detentie was dit niet meer aan de orde. D. was zwanger geraakt als gevolg van de veelvuldige verkrachtingen in de hall en heeft een abortus uitgevoerd. H. heeft op dat moment aan D. voorgehouden dat ze geen kinderen wou om haar beslissing over te gaan tot een abortus niet te bemoeilijken en haar emotioneel niet nog meer te belasten. Het verschil in de verklaringen moet dan ook in die optiek worden gelezen.

Waar wordt gesteld verzoeksters een risico namen door 's nachts in de slaapzaal waar ook andere leerlingen sliepen seks te hebben stellen zij dat het vaak voorkwam dat meisjes bij elkaar in bed kropen en bij elkaar sliepen en dat dit louter als vriendschappelijk werd aanzien. Hetzelfde geldt voor het risico dat verzoeksters namen om 's nachts in de slaapzaal seks te hebben waar ook andere leerlingen sliepen, nu de kans dat ze betrappt zouden worden toch erg reëel zou zijn geweest. Verzoeksters stellen nog dat hetzelfde geldt waar er opmerkingen worden gemaakt over het feit dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeksters seks hadden in het bed waar H. en haar echtgenoot sliepen, nu deze laatste nooit vertelde wanneer hij terug zou keren.

Verzoekster beklemtonen dat D. haar geaardheid enkel openbaarde naar aanleiding van voor haar zeer emotionele gebeurtenissen zoals de dood en begrafenis van haar vader en de abortus.

Er wordt verzoeksters verweten dat ze blij zouden geven van weinig bekendheid met de holebi scene in Oeganda. Verzoeksters stellen dat ze twee organisaties hebben vermeld en dat H. andere personen kende die gay zijn. Verzoeksters benadrukken dat het niet is omdat men zelf homoseksueel is, dat men de holebi scene opzoekt, nu er holebi's zijn die er een low profile leven op na houden.

Verzoeksters merken tenslotte op dat uit de gehoorverslagen blijkt dat het Commissariaat-generaal hen niet heeft geconfronteerd met zogenaamde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, die wel in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoeksters zijn dan ook van mening dat ze de kans niet hebben gehad om bepaalde verklaringen recht te zetten of te verduidelijken, zodat de bestreden beslissingen niet op een zorgvuldige en redelijke wijze werden genomen. Dit is volgens verzoeksters in strijd met het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal. Verzoeksters menen dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft haar eigen richtlijnen na te leven.

Verzoeksters die de motieven van de bestreden beslissingen trachten te weerleggen, vragen de bestreden beslissingen te hervormen. Zij verzoeken hen in hoofddorde als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In bijkomende orde vragen zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeksters leggen ter zitting drie nieuwe documenten neer. Een mail uitgaande van 'reyan gohome' waarin vermeld wordt dat de organisatie *Sexual Minority Uganda* (SMUG) het relaas van verzoeksters kan bevestigen alsook twee brieven uitgaande van SMUG waarin wordt bevestigd dat N. H. en T. D. respectievelijk uit vrees voor doodsb bedreigingen en gevangenisstraffen omwille van hun seksuele geaardheid Oeganda hebben verlaten.

2.3. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeksters niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aan het relaas van verzoeksters kan immers geen enkel geloof worden gehecht om de hierna volgende redenen.

Verzoeksters legden vooreerst onderling tegenstrijdige verklaringen af waardoor de geloofwaardigheid van hun verklaringen ernstig wordt aangetast.

Waar verzoeksters van mening zijn dat er geen sprake is van een anomalie over de datum waarop ze elkaar voor het eerst ontmoetten stelt de Raad vast dat zij in hun verzoekschrift een gekunstelde post-factum verklaring geven die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde tegenstrijdige verklaring alsnog verenigbaar te laten schijnen. Uit het gehoorverslag van D. blijkt immers dat ze elkaar voor het eerst in 2004 ontmoetten op school en dat ze die eerste dag, de hele dag samenbleven (gehoorverslag D., p. 24). Hieruit kan worden afgeleid dat D., die geboren is in 1990 en op dat ogenblik

dus 14 jaar was H. daarvoor nog niet had ontmoet of gezien terwijl H. verklaart dat ze elkaar reeds ontmoetten van in de tijd toen D. zeven jaar was.

Met betrekking tot de bewering van H. dat ze wel degelijk seks hadden in de ziekenboeg, en dat ze dit wel zou hebben verteld, indien het haar uitdrukkelijk was gevraagd, blijkt uit haar gehoorverslag dat H. verklaarde dat ze enkel seksuele betrekkingen hadden in de slaapzaal en in de douches. Ook werd er aan H. uitdrukkelijk gevraagd of ze nog ergens anders op school seksuele betrekkingen hadden waarop zij ontkennend antwoordde (gehoorverslag H, p. 14). Gelet op het feit dat, volgens de verklaringen van D. verzoeksters voor het eerst seks zouden hebben gehad in de ziekenboeg, kan worden verwacht dat H. zich dit nog zou herinneren en er ook melding van zou maken wanneer haar gevraagd werd op welke plaatsen ze seksuele betrekkingen hadden.

Met betrekking tot andere seksuele relaties die H. zou gehad hebben kan van D. inderdaad niet worden verwacht dat ze alle details kan geven over de eerdere relatie van verzoekster. Er kan echter wel worden verwacht dat ze min of meer zou weten hoe lang deze relatie geduurd zou hebben en wat de naam van deze vorige vriendin van H. was. Dat D. hiervan niet van op de hoogte is, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeksters.

Ook de post-factum verklaring van verzoeksters in verband met het feit of zij al dan niet kinderen willen kan geenszins overtuigen om deze tegenstrijdigheid te weerleggen. Immers, kon worden verwacht dat verzoeksters deze uitleg al eerder zouden hebben gegeven, indien dit werkelijk de omstandigheden zijn waarin zij hun mening gewijzigd zouden hebben betreffende hun kindrewens. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat H. voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat D. erover praatte en kinderen wilde, maar dat H. zelf niet echt kinderen wilde. D. verklaarde daarentegen dat geen van hen beide kinderen wil.

Waar de bestreden beslissingen vaststellen dat verzoeksters grote risico's namen door 's nachts op de slaapzaal waar andere leerlingen sliepen seksuele handelingen te stellen slagen zij er ook hier geenszins in dit motief van de bestreden beslissingen op afdoende wijze te weerleggen. Uit hun verklaringen blijkt immers duidelijk dat zij weinig of geen moeite deden om hun relatie te verbergen. Zij konden immers niet met zekerheid weten of iedereen wel sliep, ook was de kans dat zij betrappt werden toch wel zeer reëel. Ook verzoeksters betoog dat het gewoon zou zijn dat zij seks hadden in het bed van H. en diens echtgenoot, kan niet overtuigen. Gelet op het feit dat de Oegandese samenleving uitgesproken homofoob is en H. onder toezicht stond en niet wist wanneer haar man thuiskwam kon worden verwacht dat verzoeksters de nodige voorzorgsmaatregelen namen om confrontaties te vermijden. Dat D. bovendien haar geaardheid openbaar maakt aan personen die hier niet noodzakelijk van op de hoogte zouden moeten zijn, zoals haar grootmoeder en de pastoor op wie zij beroep deed om het land te verlaten geeft blijk van een zodanig risicovol gedrag dat dit, gelet op het verbod op homoseksualiteit in Oeganda, de geloofwaardigheid van haar relaas ernstig ondermijnt.

Ook de vaststelling dat verzoeksters weinig bekend zijn met de holebi scene in Oeganda terwijl zij voorhouden al negen jaar een relatie te hebben ondergraaft de geloofwaardigheid van hun relaas verder. De bewering dat H. er een low profile leven op zou nahouden, stemt bovendien niet overeen met de verklaring van D., namelijk dat de hobby's van H. dansen en vrienden maken zijn. Bijgevolg kan worden verwacht dat H. meer holebi's zou kunnen noemen dan de drie personen die ze tijdens het gehoor heeft genoemd.

H. heeft bovendien weinig overtuigende verklaringen afgelegd over haar gedwongen huwelijk. Dat zij weinig interesse betoont in haar echtgenoot neemt niet weg dat van haar kan worden verwacht dat zij minstens op de hoogte is van de bruidsschat die hij voor haar gegeven heeft. Terecht doen haar vage verklaringen dienaangaande ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van dit onderdeel van haar relaas. Dat D. enkel kan aangeven dat haar vader overleden is omwille van haar geaardheid maar zij verder niet kan specificeren waaraan of hoe haar vader is overleden is volstrekt onaannemelijk.

Dat verzoeksters ten slotte Oeganda op legale wijze verlaten hebben met een paspoort waarop hun identiteitsgegevens vermeld stonden is onverenigbaar met hun verklaringen 'ontsnapt te zijn uit gevangenschap en bevreesd dat de politie hen zou vermoorden' gelet op de reële kans dat zij geseind stonden.

De documenten ter zitting neergelegd doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk, wel in tegendeel. De beide zogenaamde 'originale' documenten afkomstig van de organisatie SMUG zijn duidelijk gemanipuleerde exemplaren. De kopie van de handtekening van de ondertekenaar van beide documenten, Frank Mugisha, werd duidelijk zichtbaar achteraf aangebracht op de kleurenkopieën. Deze vaststelling benadrukt het bedrieglijk karakter van de beide asielaanvragen. De e-mail uitgaande van

'reyaan gohome' en gericht aan 'lawyer Vrijens' heeft geen enkele bewijswaarde. Deze kan immers door om het even wie van om het even waar zijn verzonden.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeksters bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in Oeganda overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet.

Waar verzoeksters tot slot nog verwijzen naar het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal en de commissaris-generaal verwijten dat zij niet geconfronteerd werden met de tegenstrijdigheden vastgesteld door de bestreden beslissing, waardoor zij deze niet hebben kunnen rechtzetten verwijst de verwerende partij naar artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal dat bepaalt *'Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.'* De verwerende partij kan dienaangaande worden bijgetreden waar zij vaststelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden betreffen in de verklaringen van verzoeksters voor de diverse asielinstanties, maar tussen de verklaringen van beide verzoeksters onderling.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeksters vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER